

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร: เปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

5.1 เพื่อศึกษาบริบทแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

5.2 เพื่อประเมินการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรในประเทศไทยและ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

5.3 เพื่อศึกษาการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรขององค์กร /หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

5.4 เพื่อศึกษาระดับปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

5.5 เพื่อวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอสรุปผลการวิจัยออกเป็น 3 ส่วนได้แก่ ส่วนที่ 1 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย ส่วนที่ 2 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และส่วนที่ 3 ผลเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ส่วนที่ 1 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย

ผลการศึกษาศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการศึกษิตตามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มเกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (2) นักท่องเที่ยวที่เข้าเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร และ (3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ดังนี้

1. กลุ่มเกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย

1.1 บริบทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย พบว่าเกษตรกรส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 53.1) มีอายุเฉลี่ย 47.58 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 39.5) ครอบครัวยุคนี้อยู่ประกอบอาชีพทางการเกษตร คือ ทำสวนผลไม้ (ร้อยละ 43.2) และประกอบอาชีพนอกภาคการเกษตร คือ การค้าขาย (ร้อยละ 48.1) มีสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.15 คน แรงงาน

ในการดำเนินการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นแรงงานภายในครอบครัวเฉลี่ย 2.52 คน แรงงานภายนอกครอบครัว 2.11 คน ค่าแรงโดยเฉลี่ย 3,305.56 บาท/เดือน/คน ส่วนใหญ่เป็นสมาชิกกลุ่มเกษตรกร (ร้อยละ 65.4) มีประสบการณ์ในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 5.23 ปี มีรายได้เฉลี่ยจากการประกอบอาชีพการเกษตร 400,790.12 บาทต่อปี รายจ่ายจากการประกอบอาชีพการเกษตรเฉลี่ย 216,666.67 บาทต่อปี รายได้ในจากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 210,049.38 บาทต่อปี มีรายจ่ายทั้งหมดในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 130,913.58 บาทต่อปี ได้รับการสนับสนุนส่วนใหญ่ได้รับจากเอกชน (ร้อยละ 63.0) มีแหล่งเงินทุนในการดำเนินงานท่องเที่ยวเชิงเกษตรส่วนใหญ่เป็นเงินทุนส่วนตัว/ครอบครัว (ร้อยละ 95.1) สภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นแบบผสมผสานธรรมชาติและสร้างขึ้น (ร้อยละ 60.0) ส่วนใหญ่เป็นแหล่งเรียนรู้ทางการเกษตร (ร้อยละ 75.3) มีขนาดแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 19.67 ไร่ รูปแบบเป็นเจ้าของคนเดียว (ร้อยละ 50.6) ลักษณะการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตรส่วนใหญ่ เข้าชมพื้นที่การเกษตร เช่น สวนผลไม้ (ร้อยละ 59.3) เปิดบริการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตลอดทั้งปี (ร้อยละ 51.9) และการได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรจากหน่วยงานรัฐบาล (ร้อยละ 49.4)

1.2 การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย

เกษตรกรของประเทศไทย มีระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้านการให้บริการส่วนใหญ่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การบรรยาย สาธิต ให้ความรู้ ($\bar{x} = 3.73$, $SD = 1.071$) ด้านการปฏิบัติในการจัดองค์กรการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ตามองค์รคุณภาพพบว่า มีระดับการปฏิบัติสูงสุด ในด้านการนำหรือคุณภาพของผู้นำ ($\bar{x} = 7.55$, $SD = 1.956$) และตามศักยภาพการให้บริการการท่องเที่ยว มีการปฏิบัติตามตัวชี้วัดที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.53$, $SD = 1.821$)

1.3 การได้รับความรู้ และระดับความต้องการการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

การได้รับความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เกษตรกรได้รับมากที่สุดคือ ความรู้เกี่ยวกับการบริการอาหารเครื่องดื่มในระดับมาก ($\bar{x} = 3.97$, $SD = 0.920$) ส่วนระดับความรู้ที่ต้องการเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรต้องการความรู้มากที่สุดคือ ความรู้เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.58$, $SD = 0.545$)

ความต้องการช่องทางในการส่งเสริม ประกอบด้วย สื่อบุคคล สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งสามารถสรุปได้เป็น **สื่อบุคคล(ราชการ)** เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากราชการ เกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.34$, $SD = 0.844$) **สื่อบุคคล(เอกชน)** ต้องการความรู้จากเอกชน เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.31$, $SD = 0.910$) **สื่อสิ่งพิมพ์ (แผ่นพับ)** เกษตรกรต้องการความรู้จากแผ่นเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก ($\bar{x} = 3.97$, $SD = 0.880$) **ความรู้จากสื่อสิ่งพิมพ์ (คู่มือ)** เกษตรกรต้องการความรู้จากคู่มือ เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก ($\bar{x} = 4.06$, $SD = 0.740$) **สื่อสิ่งพิมพ์ (โปสเตอร์)** เกษตรกร

ต้องการความรู้จากโปสเตอร์ เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.38, SD.=0.855$) **สื่อวิทยุ** เกษตรกรต้องการความรู้จากวิทยุเกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.40, SD.=0.954$) **สื่อทีวี** เกษตรกรต้องการความรู้จากทีวีเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.78, SD.=0.524$) **สื่อวิดีโอ** เกษตรกรต้องการความรู้จากวิดีโอเกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.55, SD.=0.715$) **และสื่ออินเทอร์เน็ต** เกษตรกรต้องการความรู้จากอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.70, SD.=0.639$ และ $\bar{x} = 4.70, SD.=0.617$)

ความต้องการวิธีการส่งเสริม แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประกอบด้วย การบรรยาย การสาธิต การฝึกปฏิบัติ และการทัศนศึกษาสามารถสรุป ได้เป็น **การบรรยาย** เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากวิธีการส่งเสริมการบรรยาย เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.22, SD.=0.813$) **การสาธิต** เกษตรกรต้องการความรู้จากวิธีการส่งเสริมการสาธิต เกี่ยวกับการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.38, SD.=0.671$) **การฝึกปฏิบัติ** เกษตรกรต้องการความรู้จากวิธีการส่งเสริมการฝึกปฏิบัติ เกี่ยวกับเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.25, SD.=0.977$) **และการทัศนศึกษา** เกษตรกรต้องการความรู้จากวิธีการส่งเสริมการทัศนศึกษาเกี่ยวกับเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.35, SD.=0.919$)

1.4 ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย พบมากที่สุดคือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ($\bar{x} = 3.78, SD.=1.037$) ส่วนปัญหาที่พบน้อยที่สุด คือ การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ($\bar{x} = 2.88, SD.=1.524$)

2. กลุ่มนักท่องเที่ยวที่เข้าเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย

ผู้วิจัยสรุปผลการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย ได้แก่ บริบทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย และการจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 บริบทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 45.1) มีอายุเฉลี่ย 40.19 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 30.5) สถานภาพสมรส (ร้อยละ 48.8) ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 24.4) รายได้เฉลี่ย 29,132.83 บาทต่อเดือน จำนวนผู้ร่วมเดินทางโดยเฉลี่ย 8.22 คน จำนวนวันในการเดินทางมาท่องเที่ยวเฉลี่ย 20.3 วัน ลักษณะการวางแผนการท่องเที่ยว คือ วางแผนเอง (ร้อยละ 42.7) ได้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร จากอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 45.1) เหตุผลการเดินทางมาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร คือ การชมสวนผลไม้ (ร้อยละ 40.2) สำหรับแรงจูงใจในการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรกลุ่มนักท่องเที่ยวเห็นว่าต้องการพักผ่อน (ร้อยละ 45.1)

2.2 การจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย

นักท่องเที่ยวที่เข้าเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยประเมินการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ด้านการปฏิบัติในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามศักยภาพการให้บริการการท่องเที่ยว มากที่สุด คือ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.71$, $SD.=1.606$) รองลงมา ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.67$, $SD.=1.515$) ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.56$, $SD.=1.454$) และด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 6.77$, $SD.=2.340$)

3. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย

3.1 บริบทผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 59.0) มีอายุเฉลี่ย 41.19 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 60.3) มีประสบการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยเฉลี่ย 5.85 ปี ประกอบอาชีพรับราชการ (ร้อยละ 64.1) ปฏิบัติงานระดับอำเภอ/จังหวัด (ร้อยละ 50.0)

3.2 การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเมินด้านการปฏิบัติในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ตามองค์การคุณภาพ พบว่า มีระดับการปฏิบัติสูงสุดในด้านการนำหรือคุณภาพของผู้นำ ($\bar{x} = 7.05$, $SD.=1.442$) รองลงมา การมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน ($\bar{x} = 7.04$, $SD.=1.451$) ผลลัพธ์ ($\bar{x} = 6.98$, $SD.=1.337$) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนปฏิบัติผู้ให้ข้อมูลน้อยที่สุด คือ การวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ ($\bar{x} = 6.64$, $SD.=1.775$) และตามศักยภาพการให้บริการการท่องเที่ยว มีการปฏิบัติสูงสุดใน ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.15$, $SD.=1.529$) รองลงมา ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 7.08$, $SD.=1.496$) ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 6.93$, $SD.=1.547$) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนปฏิบัติผู้ให้ข้อมูลน้อยที่สุด คือ ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 5.94$, $SD.=1.901$)

ส่วนที่ 2 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ผลการศึกษาศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการศึกษามาก่อนตัวอย่าง จำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มเกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (2) นักท่องเที่ยวที่เข้าเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร และ (3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ดังนี้

1. กลุ่มเกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

1.1 บริบทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 60.0) อายุเฉลี่ย 41.87 ปี มีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา (ร้อยละ 33.3) ประกอบอาชีพการเกษตร คือ ทำสวนผลไม้ (ร้อยละ 86.7) เกษตรกรทั้งหมดประกอบอาชีพที่ไม่ใช่การเกษตร คือ ค้าขาย (ร้อยละ 100) สมาชิกในครัวเรือนโดยเฉลี่ย 3.85 คน แรงงานในการดำเนินการท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยมีแรงงานภายในครอบครัวเฉลี่ย 3.38 คน แรงงานภายนอกครอบครัว 9.46 คน ค่าแรงเฉลี่ย 5,192.31 บาท/เดือน/คน เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกร (ร้อยละ 33.3) มีประสบการณ์ในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 4.23 ปี มีรายได้จากการประกอบอาชีพการเกษตรเฉลี่ย 400,790.12 บาทต่อปี มีรายจ่ายจากการประกอบอาชีพการเกษตรเฉลี่ย 971,428.57 บาทต่อปี รายได้ในจากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรเฉลี่ย 280,000 บาทต่อปี รายจ่ายในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรเฉลี่ย 600,000.0 บาทต่อปี ได้รับการสนับสนุนได้รับจากรัฐบาล (ร้อยละ 36.4) ด้านแหล่งเงินทุนในการดำเนินงานท่องเที่ยวเชิงเกษตร เกษตรกรทั้งหมดใช้เงินทุนส่วนตัว/ครอบครัว (ร้อยละ 100.0) **สภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร** เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบธรรมชาติ (ร้อยละ 53.3) ส่วนใหญ่เป็นแหล่งเรียนรู้ทางการเกษตร (ร้อยละ 86.7) มีขนาดของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยเฉลี่ย 24.85 ไร่ รูปแบบของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นแบบเจ้าของคนเดียว (ร้อยละ 86.7) ลักษณะการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตรส่วนใหญ่เข้าชมพื้นที่การเกษตร เช่น สวนผลไม้ (ร้อยละ 93.3) เปิดบริการตลอดทั้งปี (ร้อยละ 73.3) และได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรจากหน่วยงานรัฐบาล (ร้อยละ 33.3)

1.2 การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เกษตรกรของประเทศเวียดนาม มีระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้านการให้บริการส่วนใหญ่ในระดับมากที่สุด คือ การจำหน่ายผลผลิตและผลิตภัณฑ์แปรรูปในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$, $SD. = 0.784$) ด้านการปฏิบัติในการจัดองค์กรการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามองค์กรคุณภาพ พบว่า มีระดับการปฏิบัติสูงสุดในด้านการนำหรือคุณภาพของผู้นำ ($\bar{x} = 7.07$, $SD. = 1.556$) และและตามศักยภาพการให้บริการการท่องเที่ยว มีการปฏิบัติตามตัวชี้วัดที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 8.23$, $SD. = 0.538$)

1.3 การได้รับความรู้ และระดับความต้องการการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

การได้รับความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร มากที่สุดคือ ความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ความรู้เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และความรู้เกี่ยวกับเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.29$,

SD.=0.000) ระดับความรู้ที่ต้องการเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรต้องการความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากทุกข้อ (\bar{x} = 4.00, SD.=0.000)

ความต้องการช่องทางในการส่งเสริม ประกอบ สื่อบุคคล สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สามารถสรุปผลได้ดังนี้ **สื่อบุคคล (ราชการ)** เกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การบริการที่พัก การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมาก (\bar{x} = 4.00, SD.=0.000) **และสื่อบุคคล (เอกชน)** เกษตรกรต้องการความรู้จากเอกชน เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมากที่สุด (\bar{x} = 4.29, SD.=0.448) **สื่อสิ่งพิมพ์ (แผ่นพับ)** เกษตรกรต้องการความรู้จากแผ่นเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด (\bar{x} = 4.29, SD.=0.448) **จากสื่อสิ่งพิมพ์ (คู่มือ)** เกษตรกรต้องการความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้การบริการที่พักการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมาก (\bar{x} = 4.00, SD.=0.000) **สื่อสิ่งพิมพ์ (โปสเตอร์)** เกษตรกรต้องการความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก (\bar{x} = 4.00, SD.=0.000) **สื่อวิทยุ** เกษตรกรต้องการความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก (\bar{x} = 4.00, SD.= 0.000) **สื่อทีวี** เกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ในระดับมาก (\bar{x} = 4.29, SD.= 0.488) **สื่อวิดีโอ** เกษตรกรต้องการความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก (\bar{x} = 4.00, SD.=0.000) **และสื่ออินเทอร์เน็ต** เกษตรกรต้องการความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ และการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ในระดับมาก (\bar{x} = 4.29, SD.=0.488)

ความต้องการวิธีการส่งเสริม แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประกอบด้วย การบรรยายการสาธิตการฝึกปฏิบัติและการทัศนศึกษาสามารถอธิบายได้ดังนี้ **การบรรยาย** เกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับทุกข้อ (\bar{x} = 4.00, SD.=0.000) **การสาธิต** เกษตรกร ต้องการความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวการบริการที่พักการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก (\bar{x} = 4.00, SD.=0.000) **การฝึกปฏิบัติ** เกษตรกรต้องการความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ในระดับมาก (\bar{x} = 4.00, SD.=0.000) **และการทัศนศึกษา** เกษตรกรต้องการความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ ในระดับมาก (\bar{x} = 4.29, SD.=0.000)

1.4 ปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศเวียดนามในระดับปานกลาง คือ การบริการที่พัก ($\bar{x} = 2.73$, $SD = 0.458$) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x} = 2.73$, $SD = 0.724$) และการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ($\bar{x} = 2.67$, $SD = 0.900$) ส่วนปัญหาที่พบในระดับน้อย คือ การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้การบริการอาหารเครื่องดื่ม การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2. กลุ่มนักท่องเที่ยวที่เข้าเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

2.1 บริบทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม พบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศเวียดนามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 60.0) มีอายุเฉลี่ย 44.80 ปี มีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส (ร้อยละ 40.0) สถานภาพสมรส (ร้อยละ 80.0) ประกอบอาชีพพนักงานเอกชน (ร้อยละ 40.0) รายได้โดยเฉลี่ย 17,400 บาทต่อเดือน มีจำนวนผู้ร่วมเดินทางเฉลี่ย 3.80 คน จำนวนวันในการเดินทางมาท่องเที่ยวเฉลี่ย 1.60 วัน ลักษณะการวางแผนการท่องเที่ยว กลุ่มนักท่องเที่ยววางแผนเอง (ร้อยละ 60.0) กลุ่มนักท่องเที่ยวทั้งหมดได้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร จากอินเทอร์เน็ต และสื่อ เช่น โทรทัศน์ แผ่นพับ (ร้อยละ 100.0) สำหรับเหตุผลการเดินทางมาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เพื่อธรรมชาติที่สวยงาม (ร้อยละ 100.0) แรงจูงใจในการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรต้องการหลีกเลี่ยงจากกิจกรรมในชีวิตประจำวันต้องการพักผ่อน ผ่อนคลายความเครียดต้องการอยู่ในสภาพแวดล้อมทางการเกษตร และการหาประสบการณ์ด้านการเกษตร (ร้อยละ 100.0)

2.2 การจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม นักท่องเที่ยวที่เข้าเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเมินการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามศักยภาพการให้บริการการท่องเที่ยว มากที่สุดในศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 8.36$, $SD = 0.823$) รองลงมา ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 8.24$, $SD = 0.202$) ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 8.04$, $SD = 0.155$) และการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.80$, $SD = 0.146$)

3. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

3.1 บริบทผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญผู้ให้ข้อมูลสำคัญแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเทศเวียดนามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 66.7 เป็น) มีอายุเฉลี่ย 39.33 ปี ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา (ร้อยละ 66.7) มีประสบการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยเฉลี่ย

6.00 ปี ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 86.7) ปฏิบัติงานในระดับอำเภอ/จังหวัด (ร้อยละ 53.3)

3.2 การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเมินด้านการปฏิบัติในการจัดองค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามองค์ประกอบพบว่า คะแนนปฏิบัติสูงที่สุดในด้านการนำหรือคุณภาพของผู้นำ ($\bar{x} = 7.07$, $SD.=1.556$) รองลงมา การมุ่งเน้นบุคลากร ($\bar{x} = 7.02$, $SD.=1.432$) การมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน ($\bar{x} = 6.97$, $SD.=1.442$) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนปฏิบัติผู้ให้ข้อมูลน้อยที่สุด คือ การมุ่งเน้นลูกค้า ($\bar{x} = 6.69$, $SD.=1.970$) และตามศักยภาพการให้บริการการท่องเที่ยว มีการปฏิบัติสูงที่สุดในด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 7.14$, $SD.=1.437$) และด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 6.71$, $SD.=1.693$) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนปฏิบัติผู้ให้ข้อมูลน้อยที่สุด คือ ด้านการตลาดการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 6.48$, $SD.=1.347$)

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

3.1 ด้านบริบทและการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า

ระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ทั้งสองกลุ่ม มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ ประเภทการบริการที่พัก

การปฏิบัติตามตัวชี้วัดองค์ประกอบ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 3 ข้อ คือ 1) การมุ่งเน้นลูกค้า 2) การวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ และ 3) การมุ่งเน้นบุคลากร

การปฏิบัติตามตัวชี้วัดศักยภาพการให้บริการ ทั้งสองกลุ่มพบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 3 ข้อ คือ 1) ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว 2) ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิง และ 3) ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

3.2 ความต้องการการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ความต้องการความรู้ แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรทั้งสองกลุ่ม มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 2 ข้อ คือ 1) การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร และ 2) การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ความต้องการช่องทางส่งเสริม พบว่ามีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในด้านสื่อบุคคล (งานราชการ) จำนวน 1 ข้อ คือ การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้สื่อสิ่งพิมพ์ (คู่มือ) จำนวน 1 ข้อ คือ การบริการอาหารเครื่องดื่มสื่อทีวีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวการบริการอาหารเครื่องดื่มการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและสื่อ อินเทอร์เน็ต จำนวน 5 ข้อ คือ ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวการพัฒนาแหล่ง

ท่องเที่ยวการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรส่วนความต้องการวิธีการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ไม่พบความแตกต่าง

ด้านปัญหา พบว่ามีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ปัญหาการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวการบริการอาหารเครื่องดื่มการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และปัญหาเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร

การอภิปรายผล

ส่วนที่ 1 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย

1. กลุ่มเกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

1.1 บริบทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย เกษตรกรเป็นเพศหญิง อายุเฉลี่ย 47.58 ปี มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ประกอบอาชีพทางการเกษตร คือ การทำสวนผลไม้ และนอกภาคการเกษตร คือ การค้าขาย มีสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.15 คน มีแรงงานในการดำเนินการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 2.52 คน แรงงานภายนอกครอบครัว 2.11 คน ค่าแรงโดยเฉลี่ย 3,305.56 บาท/เดือน/คน เป็นสมาชิกกลุ่มเกษตรกร มีประสบการณ์ในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 5.23 ปี รายได้เฉลี่ยจากการประกอบอาชีพการเกษตร 400,790.12 บาทต่อปี รายจ่ายจากการประกอบอาชีพการเกษตร เฉลี่ย 216,666.67 บาทต่อปี มีรายจากอาชีพท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 210,049.38 บาทต่อปี และรายจ่ายทั้งหมดจากอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เฉลี่ย 130,913.58 บาทต่อปี ส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากเอกชน เกษตรกรใช้ทุนส่วนตัว/ครอบครัวเป็นทุนในการดำเนินงานท่องเที่ยวเชิงเกษตร สภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นแบบผสมผสานธรรมชาติและสร้างขึ้น ซึ่งจุดเด่นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นแหล่งเรียนรู้ทางการเกษตร โดยเฉลี่ยแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรมีขนาด 19.67 ไร่ ซึ่งส่วนใหญ่รูปแบบเป็นเจ้าของคนเดียว ส่วนใหญ่ลักษณะการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร เพื่อเข้าชมพื้นที่การเกษตร เช่น สวนผลไม้ โดยเปิดบริการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตลอดทั้งปี และได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร จากหน่วยงานรัฐบาล สอดคล้องกับ เดือนเพ็ญ คำพวง (2559 : 12-13) รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในพื้นที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมาที่มีมากที่สุดคือ รูปแบบสวนผลไม้ ซึ่งสามารถเปิดให้เข้าชมได้ตลอดปี

1.2 การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

เกษตรกรของประเทศไทย มีระดับความพอเพียงมากที่สุด คือ การบรรยาย สาธิต ให้ความรู้ในระดับมาก ส่วนการปฏิบัติรายข้อ มีระดับการปฏิบัติสูงสุด คือ การนำหรือคุณภาพของผู้นำ และการปฏิบัติตามตัวชี้วัดด้านมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรให้ประสบผลสำเร็จ ควรมืองค์ประกอบหลักเกี่ยวข้อง คือ บุคลากร สถานที่ กิจกรรมและบริการ รวมถึงการสนับสนุนและส่งเสริมการท่องเที่ยว

สอดคล้องกับ British Tourist Authority (2011) ที่กล่าวถึงการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งถือเป็นหนึ่งในกลยุทธ์สำคัญที่ทำให้แผนปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวเกิดความสำเร็จได้

1.3 การได้รับความรู้ และระดับความต้องการการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิง

เกษตร

การได้รับความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เกษตรกรได้รับมากที่สุด คือ ความรู้เกี่ยวกับการบริการอาหารเครื่องดื่มในระดับมาก เพราะเครื่องดื่มและอาหารถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญ ที่เกษตรกรต้องมีความรู้เพื่อจะได้บริการให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวมากที่สุด สอดคล้องกับ หทัยชนก ฉิมบ้านไร่ และรัชพงษ์ วงศาโรจน์ (2558:39) ที่กล่าวถึง **แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านอาหารพื้นเมือง** ว่า อาหาร คือ สิ่งที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงเอกลักษณ์เฉพาะของวัฒนธรรม วิถีชีวิตของคนในพื้นที่ได้เป็นอย่างดี ส่วนความรู้ที่ต้องการเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรต้องการมากที่สุด คือ ความรู้เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด เพราะเกษตรกรต้องการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมที่น่าสนใจแก่นักท่องเที่ยว ซึ่ง Hilary du Cros และ Bob McKercher (2015) ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการสื่อสารผ่านทางสังคมออนไลน์ในการนำเสนอข้อมูลหรือประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

สำหรับความต้องการช่องทางในการส่งเสริม ประกอบด้วย **สื่อบุคคล** ได้แก่ หน่วยงานจากราชการและจากเอกชนเกษตรกรต้องการในระดับมากที่สุด คือ ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และความรู้ด้านการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร **ส่วนสื่อสิ่งพิมพ์** ได้แก่ สื่อแผ่นพับและคู่มือ เกษตรกรต้องการในระดับมาก ส่วนสื่อโปสเตอร์ในระดับมากที่สุด คือ ความรู้เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร สำหรับ **สื่ออิเล็กทรอนิกส์** เกษตรกรต้องการความรู้จากสื่อวิทยุในระดับมากที่สุด เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ต้องการความรู้จากสื่อทีวีในระดับมากที่สุด เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว ต้องการความรู้จากสื่อวิดีโอในระดับมาก เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และเกษตรกรต้องการความรู้จากสื่ออินเทอร์เน็ตในระดับมากที่สุด เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว จะเห็นได้ว่าเกษตรกรมีความต้องการช่องทางในการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยผ่านช่องทาง **สื่อบุคคล ส่วนสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์** สอดคล้องกับ สุวิมล ตั้งประเสริฐ (2554: 627) ได้กล่าวถึงการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว เชิงเกษตร การประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และผู้ประกอบการ ด้วยการผ่านสื่อต่าง ๆ ซึ่งเป็นสื่อหลักของประเทศ เช่นวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ต่าง ๆ จะมีส่วนสำคัญที่ทำให้การท่องเที่ยวเชิงเกษตรขยายตัว ได้และทำให้นักท่องเที่ยวเชิงเกษตรเข้า ถึงข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างทั่วถึงและรวดเร็ว จึงเป็นโอกาสดีที่จะทำให้ผู้ประกอบการ สามารถสร้างสื่อต่าง ๆ ช่วยการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงเกษตรในรูปแบบกิจกรรมต่าง ๆ อันจะส่งผลสำเร็จต่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

สำหรับความต้องการวิธีการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เกษตรกรต้องการในระดับมากที่สุด ได้แก่ วิธีการส่งเสริมจากการบรรยาย ต้องการความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ วิธีการส่งเสริมจากการสาธิต ต้องการความรู้เกี่ยวกับการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว และวิธีการส่งเสริมจากการทัศนศึกษาและการฝึกปฏิบัติ ต้องการความรู้เกี่ยวกับเครือข่ายท่องเที่ยวเชิง

เกษตร ซึ่งสุวิมล ตั้งประเสริฐ (2554: 621) ที่กล่าวว่า การรวมกลุ่มเพื่อสร้างเครือข่าย จะสามารถสร้างความเข้มแข็งในการบริหารจัดการ เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้ และเทคโนโลยี เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันในการพัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืนได้

1.4 ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย พบมากที่สุด คือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก และปัญหาที่พบน้อยที่สุด ซึ่งประกอบศิริ ภักดีพิณิจ และปานณนถ บัวเงิน (2561: 100) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการท่องเที่ยว ว่าประการหนึ่งที่จะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยว คือ การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ที่ชุมชนควรร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นการวางแผนและจัดลำดับความสำคัญในการพัฒนา ก่อนและหลัง

2. นักท่องเที่ยวที่เข้าเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

กลุ่มนักท่องเที่ยวกลุ่มนักท่องเที่ยวของประเทศไทย เป็นเพศหญิง มีอายุต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 67 ปี อายุเฉลี่ย 40.19 ปี มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีสถานภาพสมรส ประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัวมีรายได้เฉลี่ย 29,132.83 บาทต่อเดือน จำนวนผู้ร่วมเดินทางโดยเฉลี่ย 8.22 คน จำนวนวันในการเดินทางมาท่องเที่ยวเฉลี่ย 20.3 วัน ลักษณะการวางแผนการท่องเที่ยว คือ วางแผนเอง การได้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร จากอินเทอร์เน็ต เหตุผลการเดินทางมาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ชมสวนผลไม้ สำหรับแรงจูงใจในการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรกลุ่มนักท่องเที่ยวเห็นว่า ต้องการพักผ่อน สอดคล้องกับ เฉลิมศักดิ์ ตุ่มหิรัญ (2556) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นการจัดให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้ หรือมีประสบการณ์เพื่อการเรียนรู้ทางด้านการเกษตร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อน การบันเทิง การหาความรู้ เปลี่ยนบรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อม โดยใช้แรงกระตุ้นจากกิจกรรมการเกษตรที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นของเกษตรกรในแหล่งเกษตรกรรม

ผลการประเมินการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ของกลุ่มนักท่องเที่ยวมากที่สุดคือ ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ สอดคล้องกับ สุวิมล ตั้งประเสริฐ (2554: 627) ได้กล่าวถึง กิจกรรมของการท่องเที่ยว เชิงเกษตรมีกิจกรรมที่หลากหลายและน่าสนใจ กิจกรรมมีคุณค่าต่อการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กิจกรรมสามารถให้ความรู้ความเพลิดเพลินแก่นักท่องเที่ยวได้ กิจกรรมสามารถถ่ายทอดเป็นท้องถิ่นและวัฒนธรรมของตนเองได้

3. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุเฉลี่ย 41.19 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยเฉลี่ย 5.85 ปี ประกอบอาชีพรับราชการ ปฏิบัติงานระดับอำเภอ/จังหวัด ผลการประเมินปฏิบัติสูงที่สุดในข้อการนำหรือคุณภาพของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีคะแนนปฏิบัติผู้ให้ข้อมูลน้อยที่สุด คือ การวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ผลการประเมินรายตัวชี้วัด การท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย ผลการปฏิบัติสูงที่สุดในด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ซึ่งราณี และรชพร (2558) ที่ได้กล่าวถึงนโยบายด้านการพัฒนาศักยภาพสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ได้แก่ (1) การค้นหาจุดเด่นการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของไทย (2) การเพิ่มคุณค่าผลผลิตทางการเกษตร (3) การสร้างสรรค์นวัตกรรม/ความหลากหลายผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวเชิง

เกษตร (4) การพัฒนาการนำเสนอผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร และ (5) การพัฒนาการสื่อความหมายและ
 ป้ายบอกทางแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

1. กลุ่มเกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

1.1 **บริบทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศเวียดนาม** เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุเฉลี่ย 41.87 ปี มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพการเกษตร คือ ทำสวนผลไม้และเกษตรกรทั้งหมดประกอบอาชีพที่ไม่ใช่การเกษตร คือ ค้าขายมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนโดยเฉลี่ย 3.85 คน มีแรงงานในการดำเนินการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 3.38 คน และแรงงานภายนอกครอบครัวมี 9.46 คน ส่วนค่าแรง เฉลี่ย 5,192.31 บาท/เดือน/คน เกษตรกรเป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรเกษตรกรมีประสบการณ์ในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เฉลี่ย 4.23 ปี มีรายได้จากการประกอบอาชีพการเกษตรโดยเฉลี่ย 400,790.12 บาทต่อปี และเกษตรกรมีรายจ่ายจากการประกอบอาชีพการเกษตรโดยเฉลี่ย 971,428.57 บาทต่อปี มีรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรเฉลี่ย 280,000 บาทต่อปี และรายจ่ายทั้งหมดจากการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรเฉลี่ย 600,000.0 บาทต่อปี เกษตรกรได้รับการสนับสนุนได้รับจากรัฐบาล ด้านแหล่งเงินทุนในการดำเนินงานท่องเที่ยวเชิงเกษตรเกษตรกรทั้งหมดใช้เงินทุนส่วนตัว/ครอบครัว สภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบธรรมชาติจุดเด่นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ส่วนใหญ่เป็นแหล่งเรียนรู้ทางการเกษตรขนาดของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยเฉลี่ย 24.85 ไร่ และแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีรูปแบบเจ้าของคนเดียว ลักษณะการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตรส่วนใหญ่เข้าชมพื้นที่การเกษตร เช่น สวนผลไม้ส่วนใหญ่ท่องเที่ยวเชิงเกษตรจะเปิดบริการตลอดทั้งปีและการได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร จากหน่วยงานรัฐบาล

1.2 **การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร** เกษตรกรของประเทศเวียดนาม มีระดับความพอใจมากที่สุด คือ การจำหน่ายผลผลิตและผลิตภัณฑ์แปรรูปในระดับมาก มีระดับการปฏิบัติสูงสุด คือ การนำหรือคุณภาพของผู้นำ ส่วนการปฏิบัติตามตัวชี้วัด ที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ซึ่งคมพล สุวรรณภูฏ (2555 : 291) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบหลักในการจัดการท่องเที่ยวเพื่อการเสริมสร้างรายได้ภาคเกษตรกรรม 5 ประการ คือ 1 คน/บุคลากรที่ใช้ในการต้อนรับ 2) สถานที่ที่ใช้ในการต้อนรับนักท่องเที่ยว 3) คุณภาพและความเพียงพอของผลผลิตที่ใช้ในการรองรับนักท่องเที่ยว 4) กิจกรรมและบริการ และ 5) การสนับสนุน/ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

1.3 **การได้รับความรู้ ความพึงพอใจ และระดับความต้องการการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศเวียดนาม** การได้รับความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรมากที่สุดคือ ความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ความรู้เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และความรู้เกี่ยวกับเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรใน

ระดับมากที่สุด ระดับความรู้ที่ต้องการเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรต้องการความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด

ความต้องการช่องทางในการส่งเสริม ประกอบ **สื่อบุคคล** เกษตรกรต้องการความรู้จากสื่อราชการเกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การบริการที่พัก การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมาก เกษตรกรต้องการความรู้จากสื่อมวลชน เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมากที่สุด ต้องการความรู้จากแผ่นเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด เกษตรกรต้องการความรู้จากคู่มือ เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การนำชม บรรยาย สานิต ให้ความรู้การบริการที่พักการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมาก **เกษตรกรต้องการความรู้จากสื่อโปสเตอร์** เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก เกษตรกรต้องการความรู้จากสื่อวิทยุ เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก เกษตรกรต้องการความรู้จากสื่อทีวีเกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ในระดับมาก เกษตรกรต้องการความรู้จากสื่อวีดีโอเกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก เกษตรกรต้องการความรู้จากสื่ออินเทอร์เน็ต เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สานิต ให้ความรู้ และการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ในระดับมาก

ความต้องการวิธีการส่งเสริม แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรเกษตรกรต้องการความรู้จากวิธีการบรรยายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด เกษตรกร ต้องการความรู้จากวิธีการสานิตเกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สานิต ให้ความรู้ กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวการบริการที่พักจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก เกษตรกรต้องการความรู้จากวิธีการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ในระดับมาก และเกษตรกรต้องการความรู้จากการทัศนศึกษาเกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สานิต ให้ความรู้ในระดับมากที่สุด

1.4 ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศเวียดนาม พบมากที่สุด คือ การบริการที่พักส่วนปัญหาที่พบน้อยที่สุด คือ การนำชม บรรยาย สานิต ให้ความรู้การบริการอาหารเครื่องดื่ม การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2. นักท่องเที่ยวที่เข้าเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2.1 บริบทของกลุ่มนักท่องเที่ยวเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยว

กลุ่มนักท่องเที่ยวของประเทศเวียดนามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุเฉลี่ย 44.80 ปี มีระดับการศึกษานุปริญญา/ปวส. มีสถานภาพสมรส ประกอบอาชีพเป็นพนักงานเอกชน มีรายได้เฉลี่ย 17,400.0 บาทต่อเดือน มีจำนวนผู้ร่วมเดินทางเฉลี่ย 3.80 คน จำนวนวันในการเดินทางมาท่องเที่ยวเฉลี่ย 1.60 วัน ลักษณะการวางแผนการท่องเที่ยว กลุ่มนักท่องเที่ยววางแผนเองกลุ่ม นักท่องเที่ยวทั้งได้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร จากอินเทอร์เน็ต และสื่อ เช่น โทรทัศน์ แผ่นพับ สำหรับเหตุการณ์เดินทางมาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรเพื่อธรรมชาติที่สวยงามแรงจูงใจในการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรต้องการหลีกเลี่ยงจากกิจกรรมในชีวิตประจำวันต้องการพักผ่อนผ่อนคลายความเครียดต้องการอยู่ในสภาพแวดล้อมทางการเกษตร และการหาประสบการณ์ด้านการเกษตร

2.2 การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ผลการประเมินการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรมากที่สุดคือ ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว รองลงมา ด้านสิ่งดึงดูดใจ นักท่องเที่ยวด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว และด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว

3. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ดังนี้

3.1 บริบทแหล่งท่องเที่ยวของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเทศเวียดนามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุเฉลี่ย 39.33 ปี ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา มีประสบการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยเฉลี่ย 6.00 ปี ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวปฏิบัติงานในระดับอำเภอ/จังหวัด

3.2 การจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ผลปฏิบัติสูงที่สุดในข้อ การนำหรือคุณภาพของผู้นำส่วนข้อที่มีคะแนนปฏิบัติผู้ให้ข้อมูลน้อยที่สุด คือ การมุ่งเน้นลูกค้า

ส่วนที่ 3 ผลเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของทั้งสองกลุ่ม มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ ประเภทการบริการที่พึงการปฏิบัติรายชื่อ ของเกษตรกรทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 3 ข้อ คือ การมุ่งเน้นลูกค้าการวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ และการมุ่งเน้นบุคลากรการปฏิบัติตามตัวชี้วัด ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรทั้งสองกลุ่มพบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับ

นัยสำคัญ 0.05 จำนวน 3 ข้อ คือ ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิง และด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ความต้องการการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ความต้องการความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรทั้งสองกลุ่ม มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 2 ข้อ คือการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ช่องทางส่งเสริมพบว่ามีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในด้านสื่อบุคคล (งานราชการ)จำนวน 1 ข้อ คือ การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้สื่อสิ่งพิมพ์ (คู่มือ)จำนวน 1 ข้อ คือ การบริการอาหารเครื่องดื่มสื่อทีวีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวการบริการอาหารเครื่องดื่มการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และสื่ออินเทอร์เน็ต จำนวน 5 ข้อ คือ ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรส่วนความต้องการวิธีการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ไม่พบความแตกต่าง

ด้านปัญหา พบว่ามีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ปัญหาการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวการบริการอาหารเครื่องดื่มการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และปัญหาเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยมีข้อเสนอแนะในเรื่องดังกล่าว ต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. กระทรวงการท่องเที่ยวของประเทศไทยและประเทศเวียดนาม ควรนำไปการจัดการทำยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตร กลยุทธ์การพัฒนาด้านบุคลากร ด้านการเงิน ด้านการตลาด การสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงเกษตร
2. หน่วยงานทางด้านการส่งเสริมการเกษตร นำไปใช้ในการถ่ายทอดวิทยากรด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกร ให้กับเกษตรกร หรือกลุ่มเกษตรกร
3. เกษตรกรหรือผู้ประกอบการ นำไปกำหนดรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เกษตรกรหรือผู้ประกอบการควรมีรูปแบบของกิจกรรมการเกษตรกรรมที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับวิถีการประกอบอาชีพของเกษตรกรหรือผู้ประกอบการและวัฒนธรรมท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร: เปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม จากผลการวิจัยพบว่า เกษตรกรทั้งสองกลุ่มมีความต้องการความรู้ การท่องเที่ยว

เชิงเกษตร แตกต่างกัน ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาถึงการส่งเสริมและการพัฒนาการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2. การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาถึงการใช้สื่อเพื่อการส่งเสริมและการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เพื่อพัฒนาด้านการให้ความรู้และประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

3. ผลจากการศึกษาพบว่าแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรยังขาดการใช้เทคโนโลยีเพื่อจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ดังนั้น ควรศึกษาวิจัยในเรื่องการใช้เทคโนโลยีเพื่อจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวเชิงเกษตร และศึกษาด้านการตลาดออนไลน์สำหรับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรต่อไป

